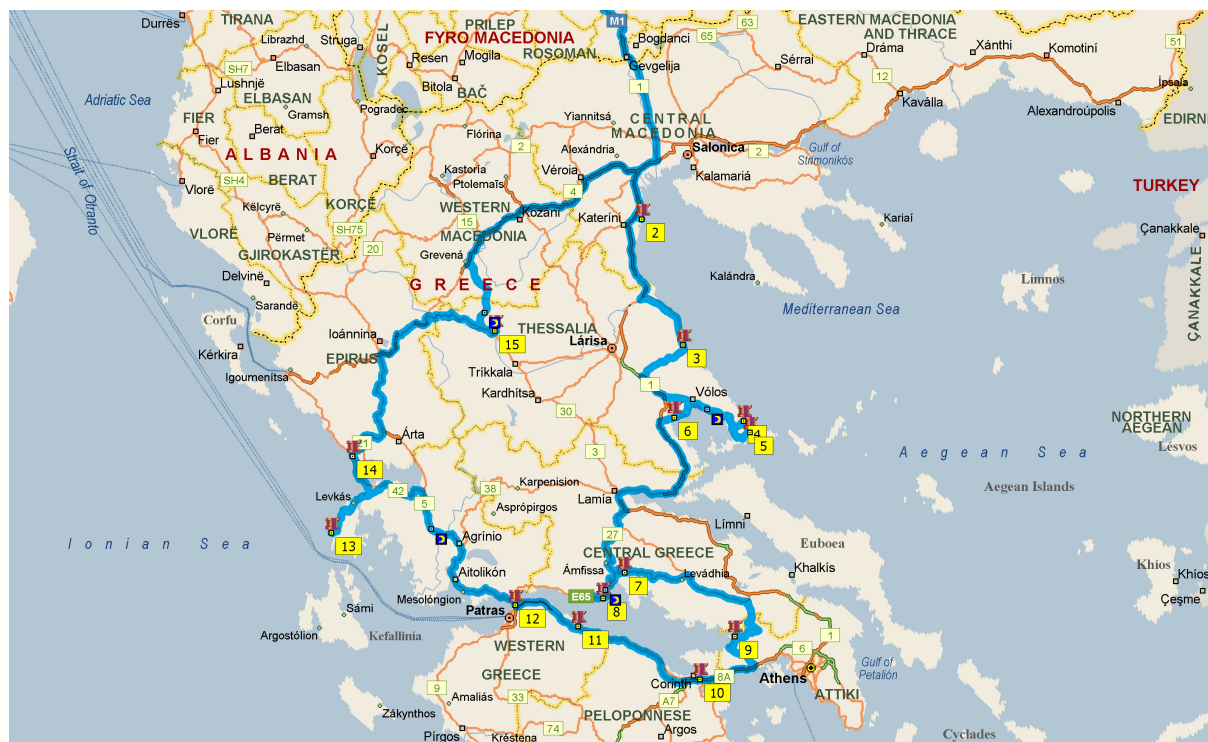


Grčija, norost in okvare



Letos smo se odločili, da namesto na sever potegnemo na jug. Za novo leto smo se dobili s prijatelji v centru Ljubljane in s kuhančkom v roki smo izbojevali poletni dopustniški plan. Destinacija je bila določena in to je Grčija. V drugi posadki je manjšo oviro je predstavljala nosečnost Monike, ampak v 8. mesecu nosečnosti pač ne more it narobe prav nič.

Dogovorjeni smo bil, da se v petek dobimo v Brežicah in potem skupaj naprej. Mi smo tja prispeli malo prej in počakali drugo ekipo. Kmalu ugledamo njihov kamper in iz njega je stopil napol hripav šofer, saj se je že en lep cajt drl v CB postajo, da bi nas priklical. Pod češnjo v senčki kjer smo se hladili CBjke pač ni slišat. Po prečkanju ene in druge meje smo se pripeljali v Beograd. V stilu čistih balkancev smo se zapeljali direktno pred hotel Nacional (N44.82697 E20.38501), kjer bi naj parkirali in prenočili, brez da bi se prej malo razgledali, po okolici. Ko povprašamo na recepciji če bo šlo, nas receptor sicer malo čukasto gleda in pravi, dobro, može ajde časti nešto pa sutra u rano zoro pakuj. OK, na pult fliknem 5€ za oba in ga vprašam če bo dovolj. Dobro, uredu, pravi in tik-tak že smo tankali zasluženno pivo iz lastnih zalog, saj je bila hotelska restavracija že zaprta. Prespali smo v družbi forumaša BraneC.

Sobota



Jutro je bilo dan razodetja. Parkirišče za nas naj bi naj bilo zraven in ne pred hotelom. Kakorkoli, odšli smo dalje. Vmesna destinacija nam je bila Leskovac in tam se je baje obvezno ustaviti v gostilni Gurman in se do onemoglosti najesti čevapov in ostalih dobrot. To nam je dodobra uspelo in podali smo se naprej. Ker smo celo Srbijo prevozili brez tankanja nafte, smo se na hlape privlekli do meje z Makedonijo in takoj za mejo smo natočili občutno cenejšo nafto. Enako smo storili še pred

vstopom v Grčijo tik pred mejo. Na črpalki pred Grško mejo je še pipa z vodo, katero smo tudi dotočili. Pozno popoldne smo bili že skoraj na cilju, nakar se je naš nategunski Garmin odločil, da nas malo prošeta po stranskih bližnicah. Boštjanu, ki je bil pred mano tulim v CB, naj zapusti avtocesto, samo on se ne da. No kmalu smo ugotovili zabluzek z Garminom in vrnilo smo se nazaj na avtocesto in na naslednjem izvozu le to zapustili. Sledil je posmeh, kakšno navigacijo imamo. No kmalu zatem vprašam Boštjana, če so že na obali, odgovori mi



pa, da se vozijo po nekem čudnem makadamu. Vsa naša posadka pade v huronski smeh in vrnemo jim milo za drago. Tako smo pred njimi prispeli na plažo. Prostora je bilo v izobilju, nekaj grških iglujčkov tudi že postavljenih in po enepar manevrih in premikih le obstanemo v koliko toliko trdi mivki.

Nedelja

Odšli smo kmalu po deseti uri. Počasi smo zapuščali ravnino in se čedalje bolj vzpenjali po pobočju navzgor. Nameravali smo do plaže Papakosta (N39.65550 E22.89328), kamor smo



popoldne tudi prispeli. Na plaži sta že dva avtodoma in en dočler s prikolico. Zavzeli smo prvo linijo tik ob plaži, izvlekli tendo, razmetali stole in obrnili pleskavice na žaru, vse z bliskovito hitrostjo in nato gasa na valove. Precej veliki valovi niso poznali milosti in ko te enkrat taki valovi dobijo v kremplje si kot v pralnem stroju, saj te premetava in melje. No, našemu Mihi je to ustrezalo in celo popoldne je preživel v bojevanju z njimi. Zvečer smo se odločili sicer za ambiciozno potezo in to je premik za 100km proti koncu polotoka Pilon. Najprej smo morali na drugo stran pobočja. Spotoma smo dotočili vodo (N 39.614802 E 22.878735) iz obcestne pipe in lokalno mladino povprašali za smer proti



Volosu. Gor po pobočju smo šli z lahkoto, navzdol je pa Boštjan krstil svoje bremze, saj mu jih je uspelo malo zakurit. Brez kakšne večje tragedije smo se znašli na ravnini in v mestu Volos. Mesto ima na vsakih nekaj metrov prodajalno grškega gyrosa in v stilu domačinov parkiramo naše kuče skoraj na sredi ceste, saj smo si zaželeli te lokalne hrane. Odpravili smo se dalje na naše nočne avanture. Za pestro noč je spet poskrbel naš nategun (Garmin). Ima sicer vrisano lepo število cest, samo pešpot mu je enaka kot kolovoz ali pa kot asfaltirana cesta. Boštjanova navigacija je še večja sirota kot Garmin, na papirnatem zemljevidu pa ceste sploh ni vrisane zato smo bili prepuščeni bolj ali manj lastnemu občutku. Table na cesti itak noben ne gleda, ker ne veš ali gre za reklamo za kafič na plaži ali dejansko za smerokaz, povrh vsega so še vse opremljene z grafiti lokalnih umetnikov, kopilota zraven šoferja itak dremljeta in vsake toliko ko se zbudita iz dremeža kakšno pripomneta. Po neštetihih zabluzkah, primerjanjih navigacij, obračanjih sredi ceste, obračanjih na koncu slepe ulice...se bolj ali manj po nesreči znajdemo na plaži v Potistiki (N39.26487 E23.29110). Z Boštjanom sva ugotovila, da smo sicer slabih 500m stran od zastavljenega cilja, ampak po cesti pa kar 12km. Polna energije sva ob pol enih zjutraj sicer hotela nadaljevati z nočnim raziskovanjem lokalnih cest, samo je ženski del posadke pri obeh že pošteno nergal, zato smo se odločili, da tam prespimo. In res, pod borovci, 20m od plaže smo v miru prespali.

Ponedeljek

Lepo jutro nas je zvabilo iz naših jazbin in po kofetku smo šli na plažo. Plaža je lepa, samo



mivka nam nekako ne sede. Moška sekcija je šla v izvidnico za naš cilj ki je bil postavljen za prejšnji večer. Na tej plaži (N39.25999 E23.29645) je bilo polno iglujčkov in en avtobus predelan v avtodom. Zraven je mlakuža in zvečer je verjetno tam raj za komarje. Plaža nas ni prepričala, zato smo šli naprej, saj so bili valovi tako visoki, da je kopanje absolutno odpadlo. Upajoč na manjše valove, je bil nov cilj plaža v mestu

Lyri. Vodo lahko natočite ob obcestnem vodnjaku (N39.26149 E23.27368). Spotoma smo opravili še šoping na tržnici in v bekeraju, ter natočili vodo iz vaške obcestne pipe



(N39.22573 E23.22073). Tokrat sledimo tablam in vožnja po zelo ovinkasti in ozki cesti ni težavna, dokler ne pridemo do razcepa brez table. Jasno naša nategunska navigacija in tudi Boštjanova, bi rada da gremo na odcepu in prekleto strmem klancu dol. Jaz ne grem, rečem Boštjanu, saj se sploh ni videlo čez previs ceste. Jasno, on pa

gre, in že je izginil po klancu. Ostal sem na razcepu in čakal, na ugodne novice iz CB postaje. Eneparkrat ga vprašam, če grem za njim, pa pravi, naj vseeno malo počakam, da vidi, kam bo prišel. Kmalu se zasliši iz zvočnika »Ne gre več naprej, je preozko«. Šit, kwa pa zdej si

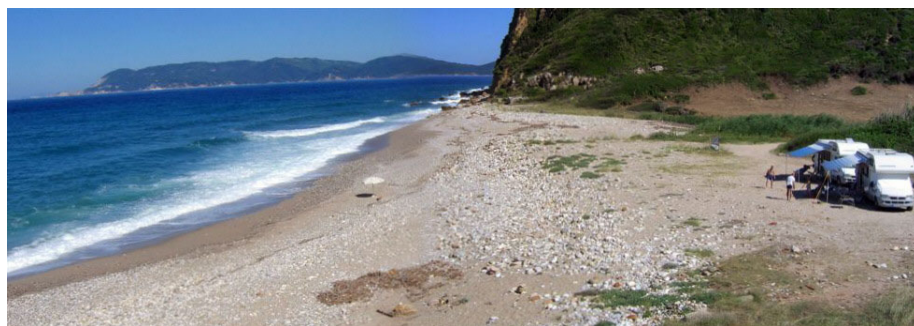


rečem. Ja, nič pol pa nekako obrni in pridi nazaj in gremo drugje. Na tisti cesti obrnit je isto, kot slona tlačit v hladilnik. Ovinki na prelazu Vršič so male bebice napram tem tukaj in tej strmini. Končno se je pripeljal in šli smo dalje, pa ne za dolgo, saj cesto oz skoraj pešpot kar naenkrat krasi znak za enosmerno ulico. Rikverc nazaj v klanec ene 200m, pa spet po drugi poti naprej. Končno smo prispeli do plaže Lyri (N39.20168 E23.33691). Nikjer ni bilo žive duše, samo mi in pa spet gromozanski valovi. Mihatu so se zasvetile oči in že je bil bitko z njimi.

Foter je pa jasno spet razmetal stole, mizo, razvil tendo in spil pivo oziroma dva, pravzaprav tri. Preostanek dneva je minil v brezdelju. Pozno popoldne je sledila kolesarska izvidnica v sosednji zaliv, ki pa nama izvidnikoma ni bil prepričljiv, zato je selitev tja izpadla iz plana.

Torek

Spali smo kot majhni dojenčki in toplo sonce je zjutraj ogrelo avtodom, ter nas zbežalo na



plano. Valovi so bili precej večji kot prejšnji dan in tudi veter se je okrepil. Misel s kakšnim namakanjem v morju je bila utopija, zato smo sklenili, da dan sicer preživimo na

istem mestu, potem jo pa potegnemo nazaj čez Volos v kakšen miren zaliv. No, popoldne so se valovi le umirili in tudi veter je pojenjal. Kopanje, senčenje pod tendo, senčenje pod edino



marelo na plaži tik ob morski liniji, pivo, čevapi, borovničke, teran... in pozno zvečer padec v postelje.

Sreda

Zjutraj nas je zbudil močan veter v sunkih. Iz tega vetra moramo nujno nekam pobegniti, ker tole res ni bilo več prijetno. Odšli smo nazaj do vasice Argalasti, kjer smo obnovili zaloge vode, sadja, oliv in nekaj zelenjave. Tik pred mestom je vodnjak ob cesti (N39.20835 E23.22000) Na vaškem trgu smo si zaželeli lokalnega piva in zavzeli smo bojne položaje v debeli senci. Grkom se dogaja svet počasi, zato smo čakali usmiljenja kar en čas. Zgleda, da so jim subvencije za hitro postrežbo tudi ukinili. Ko se nas je le usmilila kelnarca srednjih let in prinesla pijačo, smo jo malo pobarali, za izid njihovih volitev. No, malo se je razpričala, da oni itak niso krivi za nič in da ne ve zakaj bi kar naenkrat morala vse plačevati, saj zgleda, da



je doslej del tega plačevala država. Mah, kakorkoli, spotoma nas je poučila, da Mytos ni več Grško pivo, saj so ga kupili Nizozemci. No, fajn, toliko o lokalnem pivu. Čas je bil, da smo šli v Volos na gyros pito. V mestu smo parkirali nekje ob cesti, približno na istem mestu kot zadnjič. Midva z Boštjanom takoj v akcijo in jasno faliva prodajalno. Čisto v stilu Garmina »Ko bo mogoče polkrožno obrnite«, sva se po drugi strani ulice vračala nazaj in jasno točno nasproti kamperja je bila prodajalna, tako da sva imela lep sprehod pred južno. Vročina je bila neusmiljena zato smo jo potegnili na obalo. Parkirali smo na plaži (N39.279361 E22.833633) par metrov od morja. Itak smo bili spet sami, le kakšen domačin se je našel, turistov ni bilo nikjer, to nam je že prej kelnarca razložila. Nikoli pa ne bom razumel, kako je lahko Grk tako glup, da se ti na prazni 1km dolgi plaži naserje na plažo točno pred kamper. Zvečer ostanemo sami v družbi nekaj komarjev, pa še ti so kmalu odnehali.

Četrtek

Zbudilo me je glasno govorjenje. Z enim očesom sem pogledal na uro, ki je kazala 5.45. Ne



moreš verjet, da lahko Grki ob tej uri že lomastijo okoli. Z drugim očesom sem pogledal čez okno in v morju se je namakala babica s klobukom. Kaj ji zdej ni jasno, da se dere iz vode. Aja, sej dedi je tudi na obali, zgleda da je malo naglušen. Kmalu je bilo v morju polno lokalnih penzičev, ki so se vsi med sabo poznali. Jasno ob takem đumbusu se ne da spat naprej. Uspe se mi izvleči iz kamperja 2 metra daleč na stol na plaži in ob srebanju kofetka skeniram okolico. V roku pol ure se je senca na plaži zafilala do konca. Med nami so že krožile

govorice, da v takem ne bo za preživet. Še preden smo debato razvili do faze določitve nove destinacije, se je stanje občutno izboljšalo in ob poldnevu smo že skoraj sami ostali na plaži. Pa dobro, kaj je s temi Grki? Pridejo vsi naenkrat in odidejo vsi naenkrat. Dan je minil mirno. Od doma smo zvedeli, da je v Grčiji 40 stopinj in da ljudje dihajo na škrge, zato sem se že zbal, da se mi je fental termometer, ki je kazal zgolj 27 stopinj. Ko so mi v senci začele kocine telovadit, sem ugotovil, da termometer kar prav kaže. Proti večeru smo odšli v mesto, spet na gyros pito in pivo. Pred temo tam nimaš kaj početi, saj ni nikogar nikjer. Zvečer smo usekali po lokalnem Uozo šnopcu, ki je menda grški taboljši šnopc.

Petek

Zjutaj nas je po pričakovanjih spet zbudila ista babica, kot včeraj. Dobro, ne gre ji zameriti, saj verjetno ta ritual ponavlja že od pamtiveka. Počasi so začele



kapljati na plažo ostale znane face, samo začuda otrok ni bilo. Družinska ugotovitev je bila, da so dan preje imeli otroci zaključek šole. Kakorkoli,



Grki se ne dajo in na praznem parkirišču zaparkirajo oba kamperja. Komaj smo jih prepričali, da odhajamo in da naj premaknejo avtomobile. V tistem manevriranju mi pustimo naše flayfootke ali krokse ali karkoli že na plaži in ker nisem naredil častnega obhoda preden sem štartal motor, so tam tudi ostali. Iz avtoceste, ko smo zadevo poštudirali, pač nismo hodili nazaj. Ker je bil dan topel, zjutraj je bilo čez 35 stopinj, je bil kot nalašč za ogled znamenitih



razbeljenih kamnov ☺. Mahnili smo jo proti Delfiju (N38.48028 E22.50045) Spotoma ob cesti v lepi senčki pod ogromnim drevesom opazimo vodnjak (N38.55195 E22.41556), ustavili smo se, da smo obnovili zaloge. Voda je ledeno mrzla in vsak domačin, ki je šel mimo jo je tankal v plastenke. Na parkirišču v Delfiju je termometer kazal 38 stopinj. Idelano vreme za nosečnico in sprehod med razbeljenimi kamni. Na vhodu nas razočarajo, saj so nam razložili, da čez teden ni dovolj prodanih vstopnic, da bi se splačalo imeti odprt zunanji del, zato je bil odprt samo muzej, v katerem so kar naprej vreščale varnostnice »no posing« Baba blesava, kaj je pa drugače, če slikam samo kip ali pa če se zraven prištuli še mami?

Bolj diskretno smo se pofotkali in odšli rahlo razočarani v vas na južno. Spotoma smo kupili še malo spominkov, s prodajalko izmenjali slovenske kovance za v album za grške in se počasi odpravili dalje. Vodo se lahko natoči ob cesti (N38.48234 E22.48432) Odšli smo do mesta Galaksidis na plažo Vasilis (N38.34736 E22.35912). Odcep iz glavne ceste je makedamski in misel na samotno plažo nam je risal nasmešek na obraz. Čez nekaj metrov se je



pojavil asfalt, nato še črta po sredini ceste in ko smo vse to sešteli smo ugotovili, da sami ne bomo. Predzadnji ovinek nam razodene pogled na zaliv polhen pavšalistov in iglujčkov. Na koncu zaliva je bilo še nekaj prostora in le tega popolnimo mi. Sledila je ustaljena procedura stoli, miza, tenda, in ostala navlaka ter končno kopanje, večerja in Uozo šnopc od štoflca do....



Sobota



Jutro se je kot ponavadi hitro ogrelo in drug za drugim smo poskakali na plano. Pot proti Korinskemu prekopu smo nadaljevali sami. Sosednja posadka se je odločila za počasno prestavljanje proti Lefkadi. Čez tri dni bi se naj dobili tam. Mi smo jo potegnili proti prekoku in pristali na plaži (N38.14603 E23.22385) v obmorski vasici Porto Germeno. Naučili smo se, da na plažah, kjer je dostop po široki in asfaltirani cesti, ni pričakovati mira, poleg tega je bila pa še sobota in zdelo se mi je, da se je vsa grška raja zgnila prav na to plažo. Parkirali smo na koncu plaže, robnik nam je pa služil za štengo. Plaža je lepa, na njej majhni kamenčki, voda kristalno čista in hitro globoka, rib je pa toliko, da je ob obali kar črno. Tušev ni, ravno tako ni vode na kakšni pipi. Zvečer, ko se je spraznilo smo se preparkirali na



»hot spot« na vip mesto na plaži. Zvečer je sledil še obvezen skok v vasico, ki kaj drugega kot enepar restavracij nima za ponuditi. Odšli smo nazaj, oči in mami sta stresla vsak po enega Mytosa in kot kralji na Betajnovi smo zaspali.

Nedelja

Na vse zgodaj je sonce že žgalo na polno. Plan je bil, da pridemo čez Korintski prekop do



mesta Diakofto. Ker iz avtoceste ne vidiš nikamor, smo se odločili, da gremo po bližnjici po lokalnih cestah do Korinta. Cesta do tja je že na zemljevidu zgledala vijugasta, da ti slabo rata, v živo je bila pa še bolj in več kot z drugo ali tretjo prestavo pač ne moreš voziti. Iz obmorske nižine se dvigneš na 400 in več metrov in v nekaj kilometrih spustiš nazaj na nulo. Naenkrat se nam je odprl lep pogled na dolgo peščeno plažo (N38.10750 E23.21775), samo kaj, ko so jo krasile marele, napikane ena do druge. Strmo smo se spuščali do plaže in opazovali lep pogled

na modro morje. Na vsakem ovinku posebej smo vzdihovali oh in sploh in vau in tako dalje, dokler nisem glasno zaklel in izdahnil »auspuh«. Moja draga me je pogledala in vprašala, kaj mi je, da nisem slučajno prolupal. Ja kaj, kaj mi je? Aspuh se je zlomil, a ga ne slišiš?

Ropotali smo kot ruski tank, ki je prihajal na bojišče. Aja, a samo to je, je odvrnila? Na

najlepšem ovinku serpentini smo se ustavili in ocenili škodo. Cev se je zlomila na najbolj neugodnem mestu, na prirobnici. Mariji sem naštel, kaj je potrebno za popravilo in med njimi je bilo tudi grško pivo. Najprej me ni resno jemala, saj je mislila, da bi rad žalost utopil v pivu. Izvlekel sem penasto ležalko za na plažo, na roke nataknil rokavice in se zavlekel pod kamper. Lani sem na dopustu pod kamperjem ležal na Danskem, letos v Grčiji. Zgleda, da bo to naša stalnica. Izpušno cev sem imobiliziral s



pločevinko, jo utrdil z žico, in za super tihi zpuh še povil z alu folijo. Prav lep prizor je bil iz sence izpod kamperja opazovati zaliv. Pol ure nam je vzelo popravilo in že smo bili naprej na poti. Spotoma smo srečevali manjše plaže (N38.06154 E23.12026), samo bile so bolj ali



manj polne domačinov. Čez teden verjetno tam ni nobenega. Spotoma smo dotočili gorivo in vodo kar na črpalki, saj nismo opazili nobenega izvira na poti. Kmalu smo bili na parkirišču

pri prekopu. Ravno v tem času je skozenj plula tovorna ladja. Zanimiv prizor. Prekop bom pomnil še po ležanju pod kamperjem, saj sem moral dodati obližu iz folije še longeto iz klina



od tende. Štart in ugašanje motorja taka flikarija zaradi sunkov motorja slabo prenaša. Po ogledu prekopa smo prispeli popoldne v mesto Diakofto (N38.201791 E22.193650) na vaško plažo. Tam sta bila en domačin in en doječ, za internacionalnost smo poskrbeli mi. Plaža ima pitno vodo na pipi in tuš. Med tem je Boštjan že dosegel Lefkado in novice niso bile nič kaj spodbudne. Domačini so že dobili prve ošpice na avtodome. Bil je na začetku Lefkade takoj za mostom. Dogovorila sva se, da gre pogledat na plažo Gialosi in če bodo razmere ugodne, se

dobimo tam.

Ponedeljek

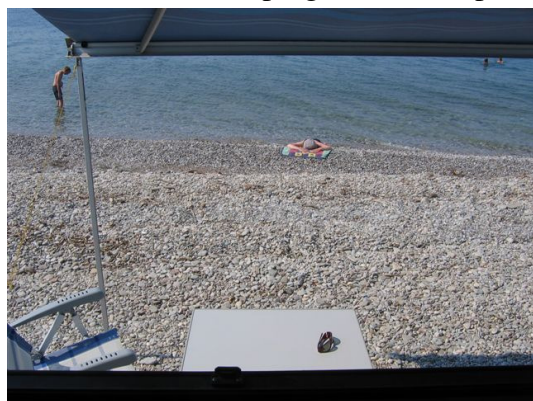
Prve novice iz plaže Gialosi so bile vzpodbudne. Nobenih domačinov ni bilo na vidiku. Mi smo se pa kljub temu odločili dan preživeti na istem mestu, saj nam ni falilo čisto nič, razen morje je bilo hladno. Ker je bil ulov na Mihovo palico nikakršen in ker smo si zaželeli rib, sem se dopoldne z biciklom podal na lov za ribarnico. V



začetku je zgledalo zelo slabo, saj sem kolovratil med samimi apartmaji, pa še ti so bili uglavnom prazni. Ja, letos zgleda res ne bo turistov, glede na situacijo v državi. Kmalu se mi je sreča nasmehnila in našel sem ribarnico (N38.19157 E22.19676) oz garažo, v kateri je domačin prodajal ribe. Na prvi pogled je bila izbira zelo borna, saj je na ledu tenstal samo sardele in pa še ene utrujene ribe,



katere vrsto nisem uspel določiti. Povprašal sem ga, če je to vse, kar premore. Nekaj je brundal, samo zastopil ga nisem, on pa mene ne. Vprašal sem ga za orade. A, oratos, je



odvrnil in roko do komolca zaril v led, malo pomešal in izvlekel konkretni komad. OK? Ja, valda OK, dej mi še dve, pa grem. Spet je roko zaril v led in izvlekel še dve, itak večji kot prva. OK? Ja, sevede je, plačal sem in že sem zajahal bicikel. Možakar je nekaj vpil in po ulici laufal za mano. Kaj mu zdej ni jasno? Vrnil sem se nazaj in v vrečko mi je nametal še kilo limon. Super, no zdej niso več tako drage ribe si mislim in odbrzel sem nazaj. Popoldne je hitro minilo in z mislimi smo bili že na kamenčkih na Lefkadi.

Torek

Zjutraj smo za naše razmere zgodaj vstali. Po kratkem šopingu smo že bili na avtocesti oz nadomestku temu. To so verjetno tudi Grki poštudirali, saj do mosta, ki povezuje Peloponez s celino ni bilo cestnine, kljub cestninskim postajam. Kmalu smo dosegli Lefkado in iz slabe



ceste smo prišli še na slabšo, ki si ime cesta sploh ne zasluži, tako da sem Miha vrgel dol iz prenosnika, in upal, da še dela. Spotoma smo se ustavili še ob plaži Agios Nikitas (N38.80333 E20.63083). Plaža je sice lepa, samo, parkirali bi na parkirišču taverne. Ne verjamem, da bi nas gostilničar lepo gledal, če bi mu zasedli cel parkplac. Prostora za parkiranje ni ravno v izobilju, ponoči zna biti

tudi precej pestro. Šli smo naprej in kmalu smo se znašli na odcepu za plažo Gialosi in sledil je samo še spust. Cesta je precej strma, vendar še zdaleč ne tako, kot so jo nekateri opisovali. Na dnu na parkirišču (N38.671505 E20.557126) so nam že mahali eni majhni človečki. Ponovno smo se srečali s prijatelji. Dan je minil v premlevanju dogodkov in izkušenj. Spet smo se lahko kopali v toplem morju, ki je imelo 29 stopinj.



Sreda

Jutranje brezvetrje je bilo kot nalašč za sprehod po cesti nazaj v hrib. Ker sva bila edino midva z Boštjanom dovolj pripalena, da sva v tistem soncu rinila peš skoraj do vrha, sva šla

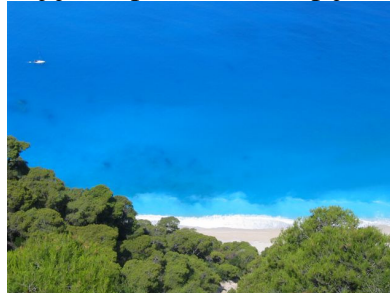


sama dva na špancir. Oblajala sva vsako obcestno kotanjo, v katero dere voda ob nalivu dežja in ugotovila, da tukaj nebi radi doživeli neurja. Popolnoma prepojena z lastnim švicom, sva ob povratku direktno odkorakala v morje. Popoldne se je morje močno vzvalovilo in nastavljali smo se valovom na točki loma. Zabavno je bilo, dokler valovi niso postali čedalje večji in čedalje močnejši. Počasi je stvar postajala precej nevarna in z nekaj truda in po nekaj poskusih smo le uspeli izpluti

nepoškodovani, praske, odrgnine in modrice se ne štejejo. Kopanje je bilo do nadaljnega ukinjeno.

Četrtek

Noč ni bila ravno mirna, saj je kar močno pihal veter. Ob dveh zjutraj sem okoli avtodoma pobiral plažne rekvizite, katere smo zvečer pustili zunaj in ker vseh nisem našel takoj, sem se šel detektiva s svetilko. Kmalu sem obupal in se spravil spat. Valovi so močno mleli obalo, zato spanje ni bilo ravno za hvalo. Zjutraj ob kofetu sva z Boštjanom tuhtala, kako bi si popestrila dan, saj dva dni na enem mestu že pušča posledice dolgočasje. Predlagal sem, da z biciklom v stilu Jureta Robiča zagrizeva v breg in odbicikirava v 14km oddaljen Potro Katsiki (N38.602932 E20.549652). Kaj pa nama lahko naredi grško sonce opoldne v največji pripeki? Nama ne more do živega in ker ni bilo tisti moment na plaži nobenega večjega norca od naju, sva snela vsak svoj bicikel iz prtljažnika in res zagrizla v prekleto strm breg. Ko sva se končno pregrizla do vrha na višino 380m in več, se je cesta počasi obrnila navzdol. Zaloga vode, ki sem jo imel s seboj je iz ovinka v ovinek bolj hlapela in ko sem zagledal obcestno gostilno sem bil prepričan, da se bo Boštjan ustavil, saj je bil pred mano. Tip je



mrtvo hladno pičil naprej. Ves besen, da je spustil priliko za pirček sem se pognal za njim. V tisti silni brzini čez 50km/h spotoma še pograbim reklamni letak iz roke simpatične domačinke, katera jih je delila ob cesti. Na klancu sva bila spet skupaj in spraševala sva se, kateri je bolj nor, tisti ki je predlagal to biciklistično turo ali tisti, ki je ponudbo sprejel.



Prisopihala sva do druge obcestne gostilne. Sklenila sva, da jo obiščeva nazaj grede. Sledil je doooooolg spust do res lepe in zelo oblegane plaže in bila sva najhitrejša kolesarja na Lefkadi.

Na koncu je parking in kasirajo parkirnino, 3€ za avto in 1€ za moped. Kasir-majster na parkirišču je najprej čukasto gledal, če prav vidi dva norca na biciklu. Nekako se ni mogel odločiti ali naj tudi nama kasira. Mrtvo hladno sva šla mimo na razgledno točko. Spotoma sva



videla še avtodom, ki nam je prejšnji dan delal družbo. Osamljen je bil parkiran na enem privatnem travniku. Do plaže je tamo negde 100 in več šteng, zato za moje pojme to ni ravno neka avtodomarska destinacija. Poslikala sva vse podolgem in počez, Vključno z mladenko, ki so ji bile rožice bolj zanimive, kot peščen zaliv. Nisem, mogel, da ne bi slikal še njo. ☺

Prečerkirala sva še vso ostalo ponudbo in bicikle obrnila v breg. OK, zdej bo treba gor, sva rekla in počasi sva žljafala proti vrhu. Sonce je bilo itak navpično nad nama in sklenila sva, da

oblajava vse obcestne gostilne. In bilo je tako. Spotoma sva srečala slovence, malo smo podebatirali in niso se mogli načuditi od kje sva štartala. Ja, itak sva malo ubrisana. Od zadnje gostilne pred odcepom za najino plažo naju je ločil samo še spust. Ker se je najina dirka bližala finalu je bilo treba spustiti bicikel na polno. Nekaj ovinkov je še šlo, potem me je pa na ravnem delu med enim in drugim ovinkom potegnilo v obcestno kanoletto, pravzaprav na robu ceste je zmanjkalo asfalta na enepar koncih. Ko sem se ogibal manjkajočih delov asfalta in se skoraj že ustavil, sem se lovil kot cirkuška baletka in ko je že kazalo da sem se izvlekel, se je od nekod vzelo še nekaj peska in mi spodneslo prvo gumo. Preval in doskok v telemark je bil popoln, le dlani in koleno so bili pocahnani z rdečo. Šit, pa ravno pet ovinkov pred koncem. Zgleda, da je bila poleg peska tudi kakšna gostilna na poti preveč. Privlekel sem se v bazo in jasno požel en kup smeha. Meni je bilo pa samo važno, da ni bilo treba Coris kartice poiskati. Olupljene dlani in koleno, ni bilo ravno lepo za pogledati. Na brzino sem skočil v razkužilo in po izplutju iz morja ni bilo videti več tako grozno.

Petek

Ob devetih smo se pognali iz plaže proti vrhu. Obiskovalcev še naj nebi bilo, samo turisti z najetimi avtomobili se ne dajo in so se že vozili proti plaži. Vse bi še šlo, če ne bi imeli vsi na šipi fotoaparate, pa zemljevide, pa stali sredi ceste in slikali, ali se pa umikali tako strokovno, da ob mimohodu kamperja mimo stoletne oljke ob cesti le to polomiš, da je samo še za drva..

No, brez večjih težav smo bili spet na vrhu. Spotoma smo se ustavili ob cesti in nakupili stvari od obcestnih ponudnikov. Ustavili smo se v vasi in natočili vodo (N38.71698 E20.60348). Domačini so nas malo čukasto gledali, ampak so zgleda navajeni vsega hudega. Na vodnjaku sta dve pipi. Ena je gut za drinkink, ena pa not gut za drinkink, vsaj po besedah domačina. Ob vodnjaku je še mini gostilna s smešno nizkimi cenami. Po ritualu točenja vode smo se posedli za mizo te gostilne. Babica z dvema zoboma, ki je na



tistem ovinku že celo življenje, v morju se je pa verjetno nazadnje kopala pred kakimi 20 leti, nas je bila vesela. Zaželeli smo si grški Frappe. Babica je nekaj momljala, vaški tolmač za sosednjo mizo je en šugar omenjal, mi smo pa samo kimali. Babica s šugrom res ni šparala in še ko smo prišli v mesto Lefkada, je še zmeraj škrtalo med zobmi. Spotoma nam je padel v

oko še obcestni vodnjak (N38.75677 E20.60399). Vmesna postaja na poti nam je bila plaža Kanali Beach (N39.055142 E20.700011). Travnik na koncu mesta je bil dopoldne še prazen,



kmalu se je pa začel polniti. Zgleda, da se tam na tej plaži zbira lokalna mladina. Lokal na plaži se je začel polniti in kmalu je bilo kot plaža Zrče2. Zgleda, da če v tem mestu kaj veljaš, prideš na to plažo. Marele so bile do fula polne, ravno tako bife. Ker mi nismo želeli zaostajat za lokalci, smo se parkirali pod največjo marelo v bifeju in naročili pijačo. Nekako se nismo zlili z okolico, saj toliko nabildani nismo bili niti v najboljših cajtih. Pozno popoldne smo potegnili do Meteor. Pred mestom je vodnjak (N39.75617 E21.49007) s svežo vodo. Spotoma smo se ustavili pri fuzbal placu (NN39.70133 E21.61312), da preverimo možnost prenočevanja. Plac je raven in dokaj miren in če ni slučajno kakšne vaške tekme, bi se dalo kar ugodno spati. Šli smo čez Meteore in se ustavili na koncu mesta pri Lidlu (N39.70020 E21.63601). Prostora za parkirat je dovolj in kogar ne moti hrup železnice ali ceste lahko tam



prespi. Nam to ni ugajalo, zato smo po obisku mesta šli do vrha hriba, do samostanov. Malo smo se vozakali iz spodnjega parkirišča na zgornjega, pa spet dol, pa spet malo gor in nato naredili kompromis in parkirali ob cesti med obema (N39.72631 E21.63016) Zgledalo je ravno, samo ni bilo. Zgoraj so grozilne table, da ne smeš parkirat, ker busi obračajo in kakšne ekstra zgodnje budnice si nismo želeli. Do jutra bo, smo bili složni. Odšli smo še pogledat odpiralni čas. Začnejo ob 9 uri.

Sobota

Ob deveti uri smo se narisali na kasi zgornjega samostana. Vstopnina je 2€ po odrasli glavi otroci lahko firbcajo za đabe. Ženske, četudi boste imele dolge hlače, vseeno vas bodo

opremili s coto, katero ovijete okoli riti, za moške zahtevajo hlače pod koleno. Komplikatorji. Samostan ni nič posebnega, razen da je na vrhu skale. Ni mi jasno, zakaj so zbirali lobanje in ostale kosti, verjetno preminulih menihov. Fotografiranje je dovoljeno, razen v muzeju ni. En



zoperen tip me je preverjal, če sem slikal. Ko sem mu hotel pokazati slike grških plaž, se je premislil in izdahnul OK. Po ogledu smo krenili proti Leskovcu do Gurmana. Spotoma bil lahko natočili vodo(N39.91550 E21.57241), vendar smo bili še polni. V Leskovcu smo se najedli na polno in viške spravili v avtodom. Obisk lokala zvečer odsvetujem, saj vas bodo komarji žive požrli, razen, če boste v zakajeni notranjosti lokala. Pospravili smo se v avtodom in pred gostilno v miru prespali.

Nedelja.

Zadnji dan potovanja naj ne bi bil nič posebnega, samo ni bilo tako. Po fruštku smo se poslovili s sosednjo posadko, saj so imeli še dva dni Beograda v planu. Oblekli smo fensi cote, take za k maši, se posedli vsak na svoje mesto, pomahali sosedom in bili z mislimi že doma. Štartal sem motor, samo le ta ni kazal ne volje, ne znakov življenja. Vergljal sem v prazno enkrat, pa dvakrat, pa trikrat, pa tako v nedogled, dokler nisem dojel, da res nima volje užgat. Kako hudiča, dan preje je bilo vse ok, pripeljali smo se na parking, zjutraj pa ne kresne? Srečo sem poizkusil z rezervnim ključem. Njente, isto. Ne pali. Sledil je pregled varovalk, samo napake tukaj ni bilo. Začelo se mi je svitati, da bo spet treba cote zamenjat, pa gedore v roke. Ko sem obrnil ključ, ni bilo slišat črpalke za gorivo, kar mi je bilo malo čudno. Z Boštjanom greva do njegovega avtodoma, napneva ušesa in pri njemu nekaj brni. Dvignil sem tepih, izmeril napetost na priključku in štrom je prišel do črpalke. Nočem verjeti, da je pumpa crknila, zato sem poklical kolega Andreja, ki dela na pooblaščenem servisu, če ima kakšno hitro rešitev na vidiku. Še dobro, da se pozna malo bolj, kot pa samo iz šalterja na servisu. Ko sva obdelala Grkinje, pa morje in plaže ter vse ostalo, sva se lotila našega manjšega problema. Ker se mu je nujno nekam mudilo, točne diagnoze nisva uspela takoj postaviti, le ta je bila prestavljena za eno uro. Ker so bile moje dlani še vedno olupljene iz cestnega downhila iz Lefkade, nisem moral pošraufat sam praktično nič, zato sem poklical asistenco, katera me potolaži, da v nedeljo ne morejo nič, ker lokalni mehaniki ne delajo, ter naj počakam do ponedeljka. Ker je bilo to nesprejemljivo in ker sem tipu na drugi strani ene par stvari razložil, so mi poslali srbski AMZ, kateri je v desetih minutah pribremzal. Majstoru

sem razložil problem, ta pa kot iz topa: »Pa to nije Adria, to je obični Fiat Dukato« Ja, res je brihta. Takoj sem vedel, da on ni mehanik in da je najbrž do včeraj še kje na tržnici čevape pekel, danes je pa dobu šiht v AMZ. Itak je pa povedal, da oni so samo za to, da kakvu gumu zamjenijo i tako nešto slično, ostalo pa dela servis. V tistem momentu se pred Gurmana pripelje 5 motoristov iz Kisovca, od tega je en mehanik. Evo, da mu naredim malo reklame, ime mu je Bojan Roglič iz Kisovca s firmo Avtojoly – vzdrževanje motornih vozil. Bojan še enkrat hvala. Ni, kaj dedec na mestu. Na šnel kursu opisa napake, je rekel, naj potegnem pumpo za gorivo ven iz rezervarja, on gre pa tacajt na pivo, potem bomo pa popravljaj naprej. Majstora AMZ sem lepo zamoleo, če mi potegne pumpo ven, pa tudi orodje mu dam, saj ga sam ni imel. Črpalko za gorivo je iskal nekje pri motorju. Ko sem mu pokazal, da je pri šoferjevem sedežu na dnu, je malo čukasto pogledal in začel šraufat. Spotoma je strokovno ugotovil, da je Bosch pumpa crkla. Kje je on najdu Bosch pumpo pri JTD motorju, tudi ne vem. Še en dokaz pečenja čevapov. Črpalko smo družno izčupali iz rezervarja in pri tem, mu celo ni uspelo nafte polit po preprogi. Motorist mehankar oz Bojan, je naredil vizito na črpalki in ugotovil, da je čisto dobra. Miha je žrtvoval 12V podaljšek za prenosnik in črpalko sem zvezal na akumulator preko 12V vtičnice. Črpalka je proradila iz prve. Probali smo štartat motor in zadeva je delala, kot da se ni zgodilo nič. Po treh urah šraufanja smo bili končno spet mobilni. Vse motoriste smo počastili s pijačo iz bližnjega bifeja, majstor AMZ se je pa branil, kot hudič križa. Po papirologiji, je še nekaj mencal. Vprašal sem ga koliko sem še dolžen, izdahnil je, da 5€, katere sem mu na brzino stisnil v žep. Bil je tako zadovoljen, da je rekel, naj ob naslednjem obisku Leskovca pri njemu na dvorišču prespimo in ne pred gostilno. Roštilj in čevape obvezno obrnemo, je dejal. Fino, izmenjali smo si telefonske in že smo bili na poti. Miha sicer ni bil najboljši volje, saj ni mogel več uživati razkošja mansarde, ker tam še ni 12V vtičnice za prenosnik, podaljšek je bil pa žrtvovan. Pred odhodom sem še dobil klic od Andreja, kateremu se pohvalim, da smo že mobilni. Pot do doma je minila brez težav in v večernih urah smo bili doma.

V naslednjem tednu sem se doma v miru lotil problema in našel napako na releju za črpalko. To sicer ni pogosta okvara, samo srečo kot imam, je rele crknil ravno meni. No ni ravno crknil, preklapljal je, samo toka pod obremenitvijo ni spustil skozi. Po temeljiti viziti na mizi je proradil tako, da sem zasilni patent demontiral in spravl avtodom na servis, kjer so ga porihitali kot je treba.

Obisk Grčije bomo sigurno še ponovili, da bo bolj pestro bomo šli dol čez Albanijo. Na koncu so še koordinate obcestnih vodnjakov, drugega pa v Grčiji tako ne potrebuješ.

Andrej

Še malo statistike:

Cestnine po odsekih:

Hrvaška.....	8 + 184kn
Srbija.....	520 + 1100 + 280RSD
Makedonija.....	50, 70, 90MKD

Grčija proti Solunu.....7,9 + 5,8 €
 Od korinskega prekopa do mosta Rio Antirio.....7,9€
 Mostnina Rio Antirio.....13,2€
 Podvodni tunel v Prevezi.....5€

Prevožena pot....3959km
 Porabljeno gorivo...470 litrov
 Povprečna poraba...11,87

Izvirna voda na vodnjakih

P za plažo ob cesti kamencki na plaži	N38.06124 E23.11975
P za plažo ob cesti	N38.09877 E23.21497
Vodnjak	N42.52821 E21.90520
Vodnjak	N39.75617 E21.49007
Vodnjak	N39.91550 E21.57241
Vodnjak	N39.98384 E21.50351
Vodnjak	N40.04913 E21.48235
Voda in tuši	N40.30790 E22.61947
Vodnjak ob cesti	N38.75677 E20.60399
Vodnjak ob cesti	N38.55195 E22.41556
Vodnjak	N39.80708 E21.32793
Vodnjak ob cesti	N38.48234 E22.48432
Vodnjak s pipo ob cesti	N39.26149 E23.27368
Vodnjak ob cesti	N39.20835 E23.22000